

„Pentru că El S-a lăsat răstignit pentru mine” – Autor necunoscut

Într-o seară, un domn a întâlnit pe stradă o ceată de tineri, poate de la paisprezece la optsprezece ani. Era un anturaj grosolan, care făcea orice altceva decât o impresie bună. Când domnul a trecut pe lângă ei, unul dintre tineri a strigat în urma sa, fără niciun motiv, o înjurătură urâtă. Străinul s-a întors imediat și l-a întrebat prietenos pe cel care înjurase:

„Mi-ai spus ceva, tinere?”

Surprins de întrebarea neașteptată, acesta a făcut un pas înapoi și a răspuns șovăind: „Nu”.

După aceea, domnul s-a apropiat și a spus:

„Voi, tinerilor, ascultați-mă o clipă; vreau să vă povestesc ceva.”

Într-o clipă, toți au tăcut și priveau la străinul îmbrăcat frumos, care îi înfrunta într-un mod așa de neobișnuit. Apoi, acesta a istorisit celor care ascultau atenți o povestire la care precis nu se așteptaseră, și anume, povestea vieții, a suferințelor și a morții lui Isus Hristos. Pe când le spunea cât de obosit, de flămând fusese adesea El, Domnul gloriei, interesul lor a crescut și când le-a descris ultimele clipe ale vieții Sale, atunci toți ochii erau ațintiți la buzele sale. Străinul se pricepea să vorbească într-un mod potrivit inimilor acestor sărmani tineri, a căror înfățișare trăda că nevoia și foamea erau bune cunoștințe ale lor. Când în istorisirea sa el a insistat asupra groaznicelor suferințe ale Domnului din Ghetsimani și de pe cruce, atunci fețele au căpătat o expresie profund serioasă, și ici și colo se auzea câte un suspin înăbușit pe jumătate. Ceea ce auzeau, pentru tinerii decăzuți, de compătimit, părea să fie ceva complet nou. Obișnuiți din copilărie să vagabondeze pe străzi, neiubiți de nimeni, dimpotrivă, evitați și disprețuiți în general, crescuseră fără niciun fel de cunoștință despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Prin urmare, istorisirea domnului prietenos a făcut impresie; și când vorbitorul a continuat să le spună că Domnul Isus a înviat după moartea Sa și că S-a înălțat la cer și că acum dragostea Sa este la fel de mare ca atunci, când a murit pe cruce, atunci uimirea lor a fost mare.

Când străinul a terminat, o clipă a domnit tăcere adâncă. Niciunul n-a spus vreun cuvânt. După o pauză, el a început din nou:

„Ei, băieți, dacă Domnul Isus ne-a iubit atât de mult, să nu-L iubim atunci și noi pe El? Cine vrea aceasta, să ridice mâna. Eu vreau —”, și spunând aceasta, el a ridicat mâna dreaptă spre cer.

Tinerii s-au privit încurcați. În sfârșit unul a urmat exemplul străinului. Era un băiat mic, zdrențaros. Părul îi atârna haotic pe fața murdară. O pălărie veche, mototolită, fără bor, îi acoperea capul tineresc și o geacă găurită, jerpelită, pe lângă niște pantaloni la fel îi atârnavă fluturând pe umeri și pe genunchi. Era o priveliște ciudată când el, stând așa acolo, a ridicat mâna cu o expresie serioasă. Treptat i-au urmat ceilalți, până când, în cele din urmă, toți stăteau în jurul domnului străin cu mâinile ridicate.

Acesta a spus după aceea încet:

„Deci, voi doriți toți să-L iubiți pe Domnul Isus. Aceasta mă bucură. Atunci haideți să auziți și ce are El de spus celor care vor să-L iubească: «Dacă Mă iubiți, *țineți poruncile Mele*»” [Ioan 14.15].

După aceea s-a întors spre băiatul mic, care își ridicase primul mâna, și a spus:

„Dă-mi mâna și promite-mi că vei căuta să ții poruncile Sale!”

Fără să șovăie vreo clipă, băiatul a apucat mâna oferită și i-a făcut promisiunea dorită. Apoi, domnul și-a scos portmoneul, i-a dat celui mai mare dintre băieți o sumă, cu cererea s-o împartă cu ceilalți și apoi a plecat pe drumul său cu un salut de „Noapte bună!” prietenos.

Să fi trecut aproximativ trei săptămâni de la întâmplarea povestită mai sus, când același domn se plimba pe străzi cu un prieten. Deodată i s-a așezat în cale un mic lustragiu, care își așezase uneltele într-un loc unde se intersectau două străzi. Fără să spună un cuvânt, el i-a zâmbit străinului. Acesta a întrebat mirat:

„Ei, băiete, se pare că tu mă cunoști. Dar cine ești tu?”

„Mă numesc Jakob.”

„Jakob? Și mai cum?”

„Mă numesc numai Jacob. Dar nu mă mai cunoașteți? Doar ne-ați povestit de curând întâmplarea despre Domnul Isus...”

„Ah, acum știu cine ești”, a exclamat străinul, căruia dintr-odată i-a devenit limpede pe cine avea în fața sa. „Ei, ai încercat să-ți ții promisiunea și să-ți manifesti dragostea pentru Domnul Isus, prin aceea că-L ascuți?”

„Da, așa am făcut”, a răspuns băiatul serios.

Domnul S. a meditat o clipă și în timp ce lăsa să i se curețe cizmele, a întrebat:

„Știi să citești, Jakob?”

„Nu mult. Dar știu să silabisesc și astfel citesc, chiar dacă mai încet.”

„Poate ai dori să ai un Nou Testament, în care poți să citești povestirea pe care v-am istorisit-o eu în acea seară?”

Cel întrebat a dat afirmativ din cap, doritor, la care domnul S. l-a invitat să vină în casa lui, în dimineața următoare, la ora zece. După ce i-a comunicat băiatului strada și numărul casei, și-a continuat drumul împreună cu prietenul său, care ascultase uimit discuția.

Exact la ora convenită, Jakob s-a prezentat în fața casei binefăcătorului său. Era o clădire mare, arătoasă. El a urcat timid treptele de piatră și a tras clopoțelul. Un slujitor a deschis, a privit uimit la băiatul zdrențaros, care, cu toate că își spălase mâinile și fața la o fântână care se afla în apropiere, și își netezise părul cât de bine se putuse, arăta totuși prea puțin ca și când ar inspira încredere. Dar când și-a spus numele și a spus că domnul S. l-a chemat, slujitorul i-a spus să intre și l-a dus printr-un coridor lung, acoperit cu un covor, în biroul stăpânului casei. Aici, Jakob a avut voie să ia loc pe un scaun frumos tapisat. Imediat după aceea, domnul S. a intrat în cameră și i-a urat, cu o strângere de mâini, bun-venit micului său prieten. Apoi, acesta a trebuit să se așeze lângă el și la birou.

„Ei, Jakob”, a început domnul S., „de ce ai vrea tu să ai un Nou Testament?”

„Ca să citesc despre Domnul Isus”, a fost răspunsul rapid.

„Dar de ce dorești să citești despre El?” a întrebat domnul S. mai departe. „Pentru că-L iubești?”

Jakob a dat afirmativ din cap, încuviințând. Părea că îl miră că, de fapt, cineva putea să pună la îndoială dragostea sa pentru Isus.

„Și de ce Îl iubești?”, a întrebat domnul S. după aceea.

Jakob n-a răspuns imediat. Fața sa a căpătat o expresie ciudată și ochii lui s-au umplu cu lacrimi. Dintr-odată și-a sprijinit brațele pe masă și a început să plângă cu glas tare. Numai cu efort și printre hohote a reușit să pronunțe cuvintele:

„Pentru că El S-a lăsat răstignit pentru mine.”

Era o priveliște emoționantă. Domnul S. a făcut efort ca să-și rețină propriile lacrimi. Credința vie în Domnul Isus și în lucrarea Sa făptuită, recunoașterea că aceasta s-a petrecut pentru el și gândul că Domnul îl iubește așa de mult pe el, sârmanul băiat de care nu-i pasă nimănui, că Domnul Și-a dat viața pentru el, copleșiseră complet mica inimă. Domnul S. I-a mulțumit lui Dumnezeu în tăcere pentru descoperirea harului Său față de acest copil pierdut. El a mai discutat mult timp cu băiatul. La sfârșit a luat un Nou Testament frumos legat și la dorința lui Jakob i-a scris numele cu litere mari pe prima pagină albă. După aceea a îngenuncheat cu el și împreună au mulțumit Domnului pentru dragostea Sa.

Jakob a părăsit camera cu mulțumire cordială și cu promisiunea să nu uite cuvintele prietenului său binevoitor.

El și-a ținut promisiunea. Sub harul lui Dumnezeu s-a întărit tot mai mult și mai mult și a umblat credincios cu Domnul său. A fost și a rămas dorința sa fierbinte să-i conducă și pe alții la crucea lui Isus și să le arate calea pe care puteau să devină fericiți ca el, ba chiar să devină fericiți pentru totdeauna.

Titlul original: „Weil Er sich für mich kreuzigen ließ”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 77-83.